

Η ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΘΑΥΜΑΤΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΑΝΑ ΤΗΣ ΓΑΛΙΛΑΙΑΣ.

Τήν Κυριακὴν τοῦ Θωμᾶ, 29^η Ἀπριλίου/12^η Μαΐου 2013, ἐωρτάσθη ὑπὸ τοῦ Πατριαρχείου κατὰ τό ἔθος εἰς Κανᾶν τῆς Γαλιλαίας ἡ ἐορτὴ τοῦ θαύματος εἰς τὴν Κανᾶν τῆς Γαλιλαίας εἰς τὸν ἱερόν Ναόν τοῦ Ἁγίου ἐνδόξου μεγαλομάρτυρος Γεωργίου τοῦ τροπαιοφόρου.

Ἡ Κανᾶ τῆς Γαλιλαίας εἶναι ἡ κώμη ἐκείνη, ἡ ὁποία κατὰ τὸν εὐαγγελιστὴν Ἰωάννην (Ἰωάν. 2,1-11) εἶχε τὴν εὐλογίαν καὶ τὴν τιμὴν νὰ δεχθῇ τὸν Κύριον, προσκεκλημένον μετὰ τῆς μητρὸς Αὐτοῦ καὶ μαθητῶν Αὐτοῦ εἰς τὸν τελούμενον ἐκεῖ γάμον καὶ νὰ εὐλογήσῃ αὐτόν καὶ νὰ μετατρέψῃ τό ὕδωρ εἰς οἶνον πρὸς εὐφροσύνην τῶν προσκεκλημένων καὶ φανέρωσιν τῆς δόξης Αὐτοῦ εἰς τοὺς μαθητάς.

Εἰς τὴν ἐν λόγῳ κώμην καὶ εἰς τὸν ἱερόν μοναστηριακόν, προσκυνηματικόν καὶ ἐνοριακόν ναόν τοῦ Πατριαρχείου ἐπ' ὀνόματι τοῦ ἁγίου Γεωργίου ἐτελέσθη ὁ Ὅρθρος καὶ ἡ Θεία Λειτουργία διὰ τὴν ἐορτὴν τῆς Κυριακῆς τοῦ Θωμᾶ, προεξάρχοντος τῆς Α.Θ.Μ. τοῦ Πατρὸς ἡμῶν καὶ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεοφίλου, συλλειτουργούντων Αὐτῷ τοῦ Ἱερωτάτου Μητροπολίτου Ναζαρέτ κ. Κυριακοῦ, τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου, Ἀγιοταφитῶν Ἱερομονάχων, ἡγουμένων τῶν ὁμόρων τῆς Κανᾶ ἱερῶν Μονῶν τοῦ Πατριαρχείου, ἐγγάμων πρεσβυτέρων τοῦ ἀραβοφώνου (Rum Orthodox) ἡμῶν ποιμνίου καὶ ἱεροδιακόνων, ψαλλούσης ἀραβιστί τῆς χορωδίας τῆς ἐνορίας τοῦ ἱεροῦ ναοῦ τῆς Κανᾶ.

Πρὸς τοὺς προσελθόντας Ὁρθοδόξους Χριστιανούς τῆς Κανᾶ καὶ τοὺς ἐξ Ἱεροσολύμων προσελθόντας προσκυνητάς ἐκήρυξε εἰς τό Κοινωνικόν τὸν Θεῖον λόγον ὁ Μακαριώτατος ἑλληνιστί, ἔχοντα οὕτω:

«Ἀναστάσεως ἡμέρα λαμπρυνθῶμεν λαοί, Πάσχα Κυρίου Πάσχα· ἐκ γὰρ θανάτου πρὸς ζωὴν, καὶ ἐκ γῆς πρὸς οὐρανόν, Χριστὸς ὁ θεός, ἡμᾶς διεβίβασεν, ἐπινίκιον ἄδοντας».

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί, εὐλαβεῖς Χριστιανοί,

Ἡ χάρις τοῦ ἱεροῦ τούτου Προσκυνήματος, δηλονότι τοῦ ἐν Κανᾶ τῆς Γαλιλαίας γάμου, τοῦ μαρτυροῦντος τὴν ἐνανθρώπισιν τοῦ Θεοῦ Λόγου καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ ἐκ τῶν ἀγνῶν αἱμάτων τῆς ἐκ Ναζαρέτ ἀειπαρθένου Μαρίας, συνήγαγεν σήμερον πάντας ἡμᾶς, ἵνα ἐωρτάσωμεν τὴν νίκην τῆς Ζωῆς ἐπὶ τοῦ θανάτου, τῆς φθορᾶς καὶ τῆς ἀμαρτίας.

«Σήμερον σωτηρία τῷ κόσμῳ», λέγει ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος, «ὅσος τε ὁρατός καὶ ὅσος ἀόρατος. Χριστός, ἐκ νεκρῶν, συνεγείρεσθε, Χριστός, εἰς ἑαυτόν, ἐπανερχεσθε, Χριστός, ἐκ τάφων, ἐλευθερώθητε, τῶν δεσμῶν τῆς ἀμαρτίας, πύλαι Ἰδαίου ἀνοίγονται καὶ θάνατος καταλύεται καὶ ὁ παλαιός Ἀδάμ ἀποτίθεται, καὶ ὁ νέος συμπληροῦται, εἰ τις ἐν Χριστῷ καινὴ κτίσις, ἀνακαινίζεσθε...», (Λόγος ΜΕ').

Ἐξήγησις: «Σήμερα ἦλθεν ἡ σωτηρία εἰς τὸν κόσμον, τὸν ὁρατὸν καὶ τὸν ἀόρατον.

Ὁ Χριστός ἀνεστήθη ἀπὸ τούς νεκρούς, ἀναστηθῆτε μαζί του. Ὁ Χριστός ἐπανῆλθεν εἰς τὴν θέσιν του, ἐπανελέθετε καὶ ἡμεῖς. Ὁ Χριστός ἠλευθερώθη ἀπὸ τὰ δεσμά τοῦ τάφου, ἐλευθερωθῆτε καὶ σεῖς ἀπὸ τὰ δεσμά τῆς ἁμαρτίας. Αἱ πύλαι τοῦ Ἄιδου ἀνοίγονται, ὁ θάνατος καταλύεται, ὁ παλαιός Ἀδάμ ἀπομακρύνεται καὶ ὁ νέος συμπληρώνεται. Ἐάν ὑπάρχη κάποια νέα δημιουργία εἰς τὸν Χριστόν, ἀνανεωθῆτε καὶ σεῖς».

Τό μέγα ὄντως καὶ θαυμαστόν γεγονός τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ ἀποτελεῖ τό θεμέλιον καὶ τό ἀποκορύφωμα τοῦ μυστηρίου τῆς θείας οἰκονομίας, τουτέστιν τῆς χριστιανικῆς ἡμῶν πίστεως, ὡς κηρύττει ὁ σοφός Παῦλος: «Νυνὶ δὲ Χριστὸς ἐγήγερται ἐκ νεκρῶν, ἀπαρχὴ τῶν κεκοιμημένων ἐγένετο. ἐπειδὴ γὰρ δι' ἀνθρώπου ὁ θάνατος, καὶ δι' ἀνθρώπου ἀνάστασις νεκρῶν ὥσπερ γὰρ ἐν τῷ Ἀδάμ πάντες ἀποθνήσκουσιν, οὕτω καὶ ἐν τῷ Χριστῷ πάντες ζωοποιηθήσονται».

Ναί, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, καθὼς, δηλαδή, ἔνεκα τῆς σχέσεως καὶ ἐνώσεώς τῶν μέ τόν Ἀδάμ, ὅλοι οἱ ἀπόγονοί του ἀποθνήσκουν, ἔτσι καὶ διὰ μέσου τῆς σχέσεως καὶ ἐνώσεώς των μέ τόν Χριστόν, ὅλοι θά ζωοποιηθοῦν. Αὐτὴν τὴν ἐμπειρίαν τῆς σχέσεως καὶ ἐνώσεώς μας μέ τόν παλαιόν Ἀδάμ, ἀλλὰ καὶ μέ τόν νέον Ἀδάμ, τόν σεσαρκωμένον θεόν Λόγον, τόν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, ζῶμεν καὶ μαρτυροῦμεν καὶ ἡμεῖς, τὰ μέλη τοῦ σώματος τῆς Ἐκκλησίας, διὰ τῆς λόγῳ τε καὶ ἔργῳ ὁμολογίας μας ὅτι «ὁ Χριστὸς Ἀνέστη ἐκ νεκρῶν θανάτῳ θάνατον πατήσας καὶ τοῖς ἐν τοῖς μνήμασι ζῶν ἡμεῖς χάρις ἀμεν».

Ὁ λαὸς τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, ὅταν διεπέρασε τὴν Ἐρυθρὰν θάλασσαν, ἔψαλλε τὸν ὕμνον: «Ἰσώμεν τῷ Κυρίῳ, ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται». Ἡμεῖς ὁ λαὸς τῆς Καινῆς Διαθήκης, δηλονότι τῆς καινῆς ἐν Χριστῷ κτίσεως, ψάλλομεν τὸν ἐπινίκιον ὕμνον τῆς Ἀναστάσεως. Τοιοῦτοτρόπως ἀναπέμπομεν εὐχαριστήριον δοξολογίαν πρὸς τὸν ἀναστάντα Κύριον, τὸν νικητὴν τοῦ θανάτου, διὰ τὴν προσφερθεῖσαν εἰς ἡμᾶς σωτηρίαν διὰ τοῦ σταυρικοῦ Αὐτοῦ θανάτου καὶ τῆς ἐνδόξου Αὐτοῦ Ἀναστάσεως:

«Δεῦτε πόμα πίνωμεν καινόν, οὐκ ἐκ πέτρας ἀγόνου τερατουργούμενον, ἀλλ' ἀφθαρσίας πηγῇ, ἐκ τάφου ὁμβρήσαντος Χριστοῦ, ἐν ᾧ στερεούμεθα», ἀναφωνεῖ μελωδικῶς ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός.

Καὶ διερωτώμεθα: Ποῖον εἶναι τό καινόν τοῦτο πόμα; εἶναι τό αἶμα τοῦ Χριστοῦ, «τό ὑπὲρ πολλῶν ἐκχυνόμενον εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν», (Ματθ. 26,28). Εἶναι ὁ Μυστικὸς Δεῖπνος, τουτέστιν ἡ βρῶσις τοῦ Κυριακοῦ Σώματος καὶ ἡ πόσις τοῦ Κυριακοῦ αἵματος, διὰ τῶν ὁποίων γινόμεθα μέτοχοι τῆς αἰωνίου ζωῆς, τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν, καὶ τῆς ἀναστάσεως τῆς ἐν τῇ ἐσχάτῃ ἡμέρᾳ. «ὁ τρώγων μου τὴν σάρκα καὶ πίνων μου τὸ αἶμα ἔχει ζωὴν αἰώνιον, καὶ ἐγὼ ἀναστήσω αὐτὸν ἐν τῇ ἐσχάτῃ ἡμέρᾳ», (Ἰωάνν. 6,54), λέγει ὁ Κύριος.

Ἡ ἐν τῷ ἀγίῳ τόπῳ τῆς Κανᾶ εὐλογία τοῦ γάμου καὶ τοῦ θαυμαστοῦ σημείου τῆς ἀναδείξεως τοῦ ὕδατος εἰς οἶνον, ὑπὸ τοῦ Ἰησοῦ ἐπὶ τῇ φυσικῇ παρουσίᾳ τῆς κατ' ἀνθρώπον μητρός Αὐτοῦ, ἀποτελεῖ ἀδιάψευστον μαρτύριον τοῦ ἱεροῦ σκοποῦ τοῦ θείου δώρου τῆς ζωῆς, ἀλλὰ καὶ τῆς ἀπείρου φιλανθρωπίας τοῦ Θεοῦ. Ἐπὶ πλεον δὲ ἡ εὐλογία τοῦ οἴνου ὡς μυστικοῦ συμβόλου τοῦ αἵματος τοῦ Χριστοῦ προδιετύπου τὴν διὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τοῦ Πνεύματος τοῦ Χριστοῦ κοινωνίαν ἡμῶν ἐν τῷ δεῖπνῳ τῆς θείας Βασιλείας. «Λέγω δὲ ὑμῖν ὅτι οὐ μὴ πῖω ἀπ' ἄρτι ἐκ τούτου τοῦ γεννήματος τῆς ἀμπέλου, ἕως τῆς ἡμέρας ἐκείνης, ὅταν αὐτὸ πίνω μεθ' ὑμῶν καινὸν ἐν τῇ βασιλείᾳ τοῦ πατρὸς μου», (Ματθ. 26,29).

Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ, ἀγαπητοί μου, εἶναι τό πόμα τό καινόν, τό ὁποῖον ἀναβλύζει ἐκ τῆς πηγῆς τῆς ἀφθαρσίας, δηλονότι τοῦ Τάφου τοῦ Χριστοῦ. Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ὡς χώρος καί τόπος τῆς τελέσεως τῆς θείας Εὐχαριστίας ἀποτελεῖ τήν ἀκένωτον πηγὴν τῆς ἀφθαρσίας, ὁ δέ Ἀναστάς ἐκ νεκρῶν Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός εἶναι τό θεμέλιον τῆς πίστεως ἡμῶν. «θεμέλιον γάρ ἄλλον», διδάσκει ὁ θεῖος Παῦλος,» οὐδεὶς δύναται θεῖναι παρά τόν κείμενον, ὅς ἔστιν Ἰησοῦς ὁ Χριστός», (Α΄Κορ. 3,11).

Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ, ἀποτελεῖ τήν ἀναγέννησιν ἡμῶν εἰς ἐλπίδα ζῶσαν κατὰ τόν Ἀπόστολον Πέτρον: «Εὐλογητὸς ὁ θεὸς καὶ Πατὴρ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὁ κατὰ τὸ πολὺ αὐτοῦ ἔλεος ἀναγεννήσας ἡμᾶς εἰς ἐλπίδα ζῶσαν δι' ἀναστάσεως Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐκ νεκρῶν» (Α΄ Πέτρου 1,3).

Αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν ζῶσαν καί ἀνυπόκριτον ἐλπίδα τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ εὐαγγελίζεται καί ἡ Ἁγία τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, ἰδίᾳ δέ ἡ Ἐκκλησία τῶν Ἱεροσολύμων, ἡ ὁποία διὰ τοῦ εὐσεβοῦς αὐτῆς ποιμνίου δίδει τὴν μαρτυρίαν τῆς θυσιαστικῆς καί σταυρικῆς αὐτῆς ἀγάπης καί τοῦ ἀνεσπέρου φωτός τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ.

Ἐπιμείνωμεν, λοιπόν, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, τῇ πίστει τεθεμελιωμένοι καί ἐδραῖοι καί μὴ μετακινούμενοι ἀπὸ τῆς ἐλπίδος τοῦ Εὐαγγελίου, (Κολ. 1,23), τοῦ ἀναστάντος θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Χριστός Ἀνέστη!

καί ἀραβιστί ἔχοντα οὕτω, ἴδε ἠλεκτρονικόν σύνδεσμον:
<https://en.jerusalem-patriarchate.info/ar/2013/05/12/2305/>

Μετά τὴν θείαν Λειτουργίαν ἔλαβε χώραν λιτανεία τρίς πέριξ τοῦ ναοῦ, μετ' αὐτὴν δέ δεξίωσις εἰς τό προαύλιον τοῦ ναοῦ καί ἐν συνεχείᾳ τράπεζα παρατεθειῖσα ὑπὸ τοῦ νεοδιορισθέντος καθηγουμένου Ἀρχιμανδρίτου π. Χρυσοστόμου.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας.

<http://youtu.be/qfYyhwmnhPM>

ngg_shortcode_0_placeholder